Súd:	Mestský súd Bratislava IV
Spisová značka:	B1-10C/3/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu:	1116200289
Dátum vydania rozhodnutia:	21. 11. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ:	Mgr. Vladimír Sedmohradský
ECLI:	ECLI:SK:MSBA4:2023:1116200289.9

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Mestský súd Bratislava IV sudcom Mgr. Vladimírom Sedmohradským v spore žalobcu: P. F., narodený dňa XX.XX.XXXX, bytom C. XX, XXX XX O. zastúpeného: Advokátska kancelária JUDr. Oľga Rosulegová, s.r.o., so sídlom Hrabový chodník 4, 831 01 Bratislava, IČO: 51 247 798, proti žalovanému: Slovenská republika zastúpená Generálnou prokuratúrou Slovenskej republiky, so sídlom Štúrova 2, 812 85 Bratislava, o náhradu škody

r o z h o d o l :

I. Žalovaný je do tridsiatich dní od právoplatnosti rozsudku povinný zaplatiť žalobcovi sumu 3.350,- EUR z titulu náhrady škody.

II. Žalovaný je do tridsiatich dní od právoplatnosti rozsudku povinný zaplatiť žalobcovi sumu 2.500,- EUR z titulu nemajetkovej ujmy.

III. Vo zvyšnej časti súd žalobu zamieta.

IV. Žalobcovi priznáva proti žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobou doručenou tunajšiemu súdu (predtým Okresný súd Bratislava I) dňa 11.01.2016 sa žalobca domáhal voči žalovanému zaplatenia sumy vo výške 3.350,- EUR ako majetkovej škody a sumy 50.000,- EUR ako nemajetkovej ujmy to titulom náhrady škody podľa zákona č. 514/2003 Z.z o zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci (ďalej len „zákon č. 514/2003 Z.z.“).

2. V žalobe uviedol, že uznesením Okresného riaditeľstva Policajného zboru v N. T.:P.-XX/VYS-BR-XXXX zo dňa 04.07.2014 mu bolo vznesené obvinenie za prečin ublíženia na zdraví z nedbanlivosti podľa ustanovenia § 158 Trestného zákona na tom skutkovom základe, že dňa 15.07.2013 viedol v N. po O. ulici svoje motorové vozidlo zn. V. F., ev. č. N pričom na križovatke O. a Y. osloboditeľov v km 37,65 vošiel svojím vozidlom z vedľajšej cesty na hlavnú cestu, ktorou sa v tom čase v smere na N. - T. N. viezla na svojom bicykli F. Z., ktorá na vojdenie predmetného vozidla z vedľajšej cesty na hlavnú cestu zareagovala prudkým brzdením prednej a zadnej brzdy bicykla, následkom čoho došlo k jej prepadnutiu cez riadidlá bicykla na vozovku, pričom utrpela pohmoždenie ľavého stehna s natrhnutím prednej svalovej skupiny s dobou liečenia 16 dní, čím žalobca porušil ustanovenie § 4 ods. 1 písm. e) a § 137 ods. 1 a 2 písm. i) zákona č. 8/2009 Z.z. o cestnej premávke. Žalobca voči uzneseniu podal sťažnosť, ktorá bola ako nedôvodná zamietnutá okresným prokurátorom - uznesením č.k. XPv XX/XX zo dňa 23.07.2014. Žalobca uviedol, že jeho obvinenie spočívalo výhradne na tvrdeniach poškodenej a záveroch znaleckého posudku č.12/2014 vypracovaného L.. H. R., ktorý pripustil až štyri rôzne alternatívy určenia bezprostrednej príčiny dopravnej nehody.

3. Okresný prokurátor Okresnej prokuratúry N. podal na žalobcu dňa 19.03.2015 obžalobu na totožnom skutkovom základe, na akom bolo žalobcovi vznesené obvinenie. Okresný súd N. rozsudkom č.k. XT/XX/XXXX-XXX zo dňa 23.04.2015 žalobcu spod obžaloby v zmysle § 285 písm. b) Trestného poriadku (ďalej aj „TP“) oslobodil s odôvodnením, že skutok nie je trestným činom. Prokurátor Okresnej prokuratúry N. podal voči rozsudku odvolanie, ktoré však následne po doručení rozsudku zobral späť. Podľa žalobcu toto konanie prokurátora svedčí o tom, že trestné stíhanie nebolo dôvodné. Žalobca svoje závery o nedôvodnosti trestného stíhania podporil citovaním častí odôvodnenia oslobodzujúceho rozsudku Okresného súdu N..

4. Žalobca uviedol, že už v prípravnom konaní dňa 25.02.2014 boli vypočuté dve svedkyne, a to dcéra žalobcu V. F., ktorá bola spolujazdcom žalobcu v deň vzniku dopravnej nehody a D. N., cyklistka jazdiaca v čase skutku po cestnej komunikácií. Výpovede týchto svedkýň však neboli vzaté do úvahy OČTK a ani znalec L.. R. sa s ich obsahom v znaleckom posudku nevysporiadal. V dôsledku toho bolo proti žalobcovi nedôvodne vedené trestné konanie, vznesené obvinenie a následne bola podaná obžaloba. Poškodená počas konania menila výpovede. Žalobca navrhol vykonať rekonštrukciu dopravnej nehody za účelom preverenia výpovede poškodenej. Prvý termín rekonštrukcie skutku nebol realizovaný. Na druhom termíne rekonštrukcie skutku sa zúčastnil žalobca, poškodená a znalec L.. Ľ. R., ktorý doplnil vypracovaný posudok, pričom zotrval na prijatých záveroch. Rekonštrukcie skutku sa zúčastnil aj znalec L.. M. N., ktorého požiadal o vypracovanie písomného znaleckého posudku žalobca. L.. N. vypracoval písomný znalecký posudok, z obsahu ktorého vyplynula vina poškodenej. Žalobca uviedol, že ak by dozorujúci prokurátor Okresnej prokuratúry N. prihliadol na všetky vykonané dôkazy a tieto by v ich súhrne aj vyhodnotil, nemohol by na žalobcu podať obžalobu.

5. Žalobca konštatoval, že trestné stíhanie je závažným zásahom do života každého obvineného. Obvinenému sa kladú za vinu skutky, ktoré spoločnosť považuje za najzávažnejšie formy protispoločenského konania. Vznesenie obvinenia má ďalekosiahle následky v podobe zásahu do práv a cti obvineného. Uviedol, že mu bolo vznesené obvinenie len na základe výpovede poškodenej, pričom výpovede svedkýň OČTK neboli vzaté do úvahy. Trestne stíhaný bol od júla 2014 do júna 2015; od júla 2013 bol v procesnom postavení podozrivého. Ďalej uviedol, že je spolu s manželkou spoločníkom a konateľom spoločnosti W. Y., s.r.o. a prevádzkujú obchod s oblečením v N.. Po začatí trestného stíhania sa žalobca od občanov dozvedal, že obyvatelia N., ktoré je malým mestom, rozprávajú, že zrazil cyklistku, že je trestne stíhaný, že popiera vinu a že k veci sa nepostavil ako „chlap“. Toto malo za následok, že do obchodu prestali chodiť stáli zákazníci, čo sa prejavilo znížením zisku. Žalobca si začal hľadať zamestnanie mimo Brezna. Žalobca v žalobe konštatoval, že za účelom vedenia trestného konania bola vyžiadaná správa o jeho osobe z miesta jeho bydliska z Obecného úradu O.. Hoci je to štandardný postup OČTK, musel okoliu vysvetľovať, z akého dôvodu sa to deje. Ďalej uviedol, že dňa 15.07.2013 po oznámení skutku poškodenou, prišli vo večerných hodinách k domu žalobcu príslušníci polície nie diskrétnym spôsobom, čo zaznamenali okolití susedia, ktorí poznali žalobcu ako pracovitého človeka a ostali „v šoku“, že žalobca má problémy s políciou. Až po čase sa žalobcovi podarilo susedom vysvetliť, čo sa udialo. Po oslobodení spod obžaloby si žalobca postupne očisťuje svoje meno.

6. V dôsledku vedenia trestného stíhania boli narušené vzťahy žalobcu so susedmi v O. a jeho obchodná činnosť v N.. Žalobca citeľne vnímal negatívnu mienku svojich susedov z bezprostredného okolia. Trestné stíhanie poškodilo jeho dobré meno, dôstojnosť, vážnosť a česť. Trestné stíhanie malo aj negatívny dopad na ekonomické zázemie žalobcu a jeho rodiny. Žalobca ťažko vnímal aj tú skutočnosť, že jeho dcéra V. F., ktorá bola jediným priamym svedkom skutku, bola vystavená tlaku a stresu z výpovedí pred políciou.

7. Žalobca za nezákonné rozhodnutie označil uznesenie o vznesení obvinenia Okresným riaditeľstvom Policajného zboru v N. T.:P.-XX/VYS-BR-XXXX zo dňa 04.07.2014, ktoré je treba považovať za nezákonné v dôsledku vydania oslobodzujúceho rozsudku Okresným súdom N.. Žalobca si titulom vydania nezákonného rozhodnutia uplatnil nárok na náhradu škody v celkovej sume 3.350,- EUR, ktorá tvorí súčet sumy 2.000,- EUR, ktorú žalobca zaplatil zvolenej právnej zástupkyni v trestnom konaní titulom náhrady trov obhajoby a sumy 1.350,- EUR, ktorú žalobca zaplatil znalcovi L.. N.. Žalobca v tomto kontexte poukázal na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. XMCdo XX/XXXX, sp. zn. XCdo XX/XX a sp. zn. XCdo XXX/XXXX.

8. Žalobca si ďalej uplatnil aj nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v sume 50.000,- EUR spôsobenej nezákonným zásahom do jeho práv v podobe trestného stíhania trvajúceho takmer jeden rok a s poukazom na nesprávny úradný postup prokuratúry spočívajúci v zamietnutí jeho sťažnosti voči uzneseniu o vznesení obvinenia a v podaní obžaloby na jeho osobu. Výšku nemajetkovej ujmy žalobca ustálil s poukazom na následky spôsobené vo všetkých oblastiach jeho života v dôsledku vedenia trestného stíhania voči jeho osobe. Žalobca uviedol, že si žalobou neuplatnil nárok na náhradu ušlého zisku, nakoľko tento je ťažké vyčísliť a preukázať, ale žiadal, aby táto skutočnosť bola zohľadnená vo výške priznanej náhrady nemajetkovej ujmy. Žalobca požiadal Generálnu prokuratúru SR o predbežné prerokovanie nároku, ktorá jeho žiadosť postúpila Ministerstvu spravodlivosti SR. Ministerstvo jeho žiadosť predbežne prerokovalo s negatívnym výsledkom. Žalobca v žalobe označil dva orgány ústrednej štátnej správy konajúce za žalovanú Slovenskú republiku, a to Ministerstvo spravodlivosti SR a Generálnu prokuratúru SR.

9. Žalobca v neskorších písomných a ústnych vyjadreniach v konaní v reakcii na tvrdenia žalovaného uviedol, že žalovaný sa snaží prezentovanou argumentáciou účelovo zbaviť zodpovednosti v tom smere, že nárok na náhradu škody a nemajetkovej ujmy nevzniká osobám, voči ktorým bolo trestné stíhanie zastavené alebo boli oslobodené od obžaloby. Žalobca osobitne zdôraznil, že Okresný súd N. sa v trestnom konaní stotožnil s obsahom znaleckého posudku vypracovaného L.. N., ktorý uviedol, že ak by sa poškodená pohybovala takou rýchlosťou, akú jej namerali pri rekonštrukcii skutku, nemohol by žalobca s vozidlom vojsť do križovatky a následne vycúvať z dôvodu, že by tento úkon mohol trvať aj sedem sekúnd. Podľa názoru žalobcu práve skúmanie týchto skutočností patrilo do kompetencie OČTK pred samotným vznesením obvinenia pre objektívne zistenia skutkového stavu a tieto okolnosti nemuseli byť zisťované až znalcom, ktorého žalobca požiadal o vypracovanie písomného znaleckého posudku. Tiež poukázal na existenciu pochybností zo strany súdu či bolo nevyhnutné, aby poškodená, keď nezačala brzdiť skôr, prudko zabrzdila pred vozidlom žalobcu. Žalobca uviedol, že podľa názoru súdu mala poškodená dostatok priestoru na vozovke, podľa znaleckého posudku L.. N. 1,6 m, aby vozidlo žalobcu obišla. Súd mal pochybnosť o tom, či tým, že žalobca vošiel do križovatky vôbec vytvoril poškodenej náhlu prekážku a naopak pripustil možnosť, že poškodená reagovala na vzniknutú situáciu oneskorene a zbrklo tým, že začala prudko brzdiť. Žalobca uviedol, že aj tieto okolnosti mali byť zistené OČTK pred vznesením obvinenia voči jeho osobe.

10. Súd uznesením č.k. XXC/X/XXXX-XX zo dňa 16.02.2016 vyzval na vyjadrenie k žalobe tak Generálnu prokuratúru SR ako aj Ministerstvo spravodlivosti SR.

11. Ministerstvo spravodlivosti SR dňa 11.03.2016 doručilo súdu písomné vyjadrenie, v ktorom konštatovalo, že nie je ústredným orgánom štátu, ktorý by mohol v rozsahu svojej pôsobnosti podľa zákona č. 514/2003 Z.z. zastupovať žalovanú v konaní a z tohto dôvodu nezaujalo právny názor k meritu veci.

12. Generálna prokuratúra SR konajúca za Slovenskú republiku súdu dňa 11.03.2016 doručila písomné vyjadrenie k obsahu žaloby, v zmysle ktorého žiadala žalobu ako nedôvodnú v celom rozsahu zamietnuť. Žalovaný konštatoval, že neboli splnené kumulatívne podmienky pre priznanie nároku na náhradu škody a ani pre priznanie nároku na náhradu nemajetkovej ujmy. V konaní nebolo vydané rozhodnutie, ktoré by bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. V tomto kontexte žalovaný poukázal na znenie § 5 a § 6 zákona č. 514/2003 Z.z. Taktiež podľa žalovaného nedošlo k nesprávnemu úradnému postupu v rozsahu § 9 zákona č. 514/2003 Z.z.. Žalovaný síce konštatoval, že podľa ustálenej judikatúry, ak dôjde k oslobodeniu obžalovaného spod obžaloby, sa za nezákonné rozhodnutie sa považuje uznesenie o vznesení obvinenia, avšak poukázal na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS XXX/XXXX zo dňa 13.11.2013, podľa ktorého za nezákonné nie je možné automaticky považovať každé uznesenie o vznesení obvinenia, ktoré neviedlo k právoplatnému odsúdeniu obžalovaného. V tomto kontexte žalovaný poukázal aj na rozhodnutie ESĽP vo veci Lavrechov proti Českej republike, podľa ktorého skutočnosť, že bol sťažovateľ zbavený obžaloby, sama o sebe neznamená, že jeho trestné stíhanie bolo nezákonné alebo od počiatku inak vadné.

13. Žalovaný poukázal na obsah uznesenia, ktorým mu bolo vznesené obvinenie za prečin ublíženia na zdraví podľa ustanovenia § 158 TZ. Z jeho obsahu je podľa žalovaného zrejmé, že obvinenie bolo žalobcovi vznesené po vypočutí poškodenej, žalobcu ako svedka a svedkýň A. F. a N. N.. Po začatí trestného stíhania bolo vo veci zabezpečené vypracovanie písomného znaleckého posudku znalcom z

odboru cestná doprava L.. R. č. XX/XXXX zo dňa 17.04.2014. Podľa skoršieho odborného vyjadrenia znalca L.. R. zo dňa 10.09.2013, ako aj podľa záveru písomného znaleckého posudku žalobca, ktorý jazdil po vedľajšej ceste, vošiel prednou časťou vozidla na hlavnú cestu, po ktorej v tom čase jazdila na bicykli poškodená, t.j. zastavil vozidlo v križovatke v nesprávnej polohe, na čo reagovala poškodená prudkým brzdením a v dôsledku toho spadla. Žalovaný konštatoval, že na vydanie uznesenia o vznesení obvinenia žalobcovi boli splnené všetky zákonom určené podmienky podľa ustanovenia § 206 ods. 1 TP, a preto uznesenie o vznesení obvinenia nie je možné považovať za nezákonné rozhodnutie. Pre vznesenie obvinenia je postačujúci odôvodnený záver, že trestný čin spáchala určitá osoba, čo v trestnej veci žalobcu bolo splnené.

14. Žalovaný ďalej uviedol, že zo skutočností, ktoré boli v predmetnej trestnej veci zistené po začatí trestného stíhania a najmä zo znaleckého posudku L.. R., bol v zmysle ustanovenia § 206 ods. 1 TP dostatočne dôvodný záver, že žalobca spáchal prečin ublíženia na zdraví. Z dôkazov zabezpečených v štádiu trestného konania pred vznesením obvinenia vychádzala aj Okresná prokuratúra N. pri zamietnutí sťažnosti žalobcu proti uzneseniu o vznesení obvinenia. Okresná prokuratúra sťažnosť zamietla ako nedôvodnú s poukazom na ustanovenie § 193 ods. 1 TP. Vo veci existovali dve skupiny dôkazov, takže prokurátor bol povinný podať obžalobu podľa § 234 ods. 1 TP a nemohol postupovať podľa ustanovenia § 215 ods. 1 TP, v ktorom sú určené obligatórne dôvody na zastavenie trestného stíhania.

15. Žalovaný taktiež konštatoval, že zamietnutie sťažnosti na uznesenie o vznesení obvinenia a podanie obžaloby na Okresný súd N. nie je možné považovať za nesprávny úradný postup prokuratúry podľa ustanovenia § 9 zákona č. 514/2003 Z.z. O tom, či obžalovaný bude uznaný vinným alebo bude spod obžaloby oslobodený, je oprávnený rozhodnúť iba súd.

16. Žalovaný poukázal na znenie oslobodzujúceho rozsudku vydaného Okresným súdom N., v ktorom súd nekonštatoval, že prípravné konanie bolo nezákonné, ani že by v trestnej veci žalobcu existovali dôvody na zastavenie trestného stíhania prokurátorom podľa ustanovenia § 215 ods. 1 TP. Súd potvrdil existenciu dvoch skupín dôkazov. Rovnako ako prokurátor aj súd považoval za najpravdepodobnejšiu polohu vozidla žalobcu tú polohu, ktorú uviedla poškodená a z ktorej vychádzal aj znalec L.. R.. Súd v oslobodzujúcom rozsudku odlišne od prokurátora posúdil len tú otázku, či vozidlo vytvorilo pre poškodenú náhlu prekážku. Nakoľko toto nebolo bez pochybností preukázané, súd aplikoval zásadu in dubio pro reo. Ani súd nespochybnil, že žalobca porušil ustanovenie § 20 ods. 3 zákona č. 8/2009 Z.z. o cestnej premávke. Z obsahu oslobodzujúceho rozsudku Okresného súdu N. tak nie je preukázané, že uznesenie o vznesení obvinenia by bolo nezákonným rozhodnutím a podanie obžaloby by bolo neprávnym úradným postupom.

17. Žalovaný konštatoval, že keďže nie je splnená základná podmienka pre uplatnenie nároku na náhradu škody a nemajetkovej ujmy, ktorou je existencia nezákonného rozhodnutia a nesprávneho úradného postupu, je žaloba nedôvodná v celom rozsahu.

18. K samotným nárokom žalobcu žalovaný uviedol, že v konaní nie je zrejmé, či žalobca skutočne uhradil znalcovi sumu 1.350,- EUR. V neskoršom písomnom vyjadrení žalovaný spochybnil aj výšku tejto sumy, keď podľa faktúry si znalec účtuje aj za vykonanie vyšetrovacích pokusov, avšak z predloženého vyúčtovania žiadne vyšetrovacie pokusy nevyplývajú. Žalovaný spochybnil aj skutočnosť, či uplatnená suma je v súlade s faktúrou, keďže podľa faktúry by mala byť správna suma 850,- EUR, resp. 980,- EUR a nie 1.350,- EUR. Žalovaný taktiež spochybnil preukázanie zaplatenia preddavku znalcovi vo výške 500,- EUR. V neskoršom písomnom vyjadrený žalovaný spochybnil aj dôvodnosť a preukázanie náhrady trov obhajoby. Uviedol, že sa javí zvláštne, že tieto trovy boli uhradené v dvoch sumách po 1.000,- EUR už dňa 09.08.2014 a 10.08.2014, keď k záverečnému vyúčtovaniu trov došlo až dňa 01.07.2015. Tiež spochybnil účet, na ktorý mali byť trovy uhradené, keď uviedol, že nie je zrejmé, komu patrí. Nakoniec uviedol, že žalobca je z N. a zvolil si obhajkyňu z Bratislavy. Podľa žalovaného nie je síce povinnosťou trestne stíhaného zvoliť si obhajcu z miesta, kde je trestné stíhanie vedené, avšak zároveň nemožno nútiť štát tieto trovy znášať, nakoľko nie sú účelne vynaloženými.

19. Rovnako za nepreukázaný pokladal nárok žalobcu na nemajetkovú ujmu vo výške 50.000,- EUR. Podľa žalovaného žalobca deklaruje mnohé zásahy, ktoré mu malo trestné stíhanie spôsobiť, ale žiadne takéto zásahy žalobca nepreukázal. Trestné stíhanie trvalo ani nie rok a išlo o trestné stíhanie za nedbanlivostný trestný čin, takže v žiadnom prípade nemohlo spôsobiť žalobcovi podstatnú nemajetkovú

ujmu a mať naňho vplyv v osobnej či pracovnej oblasti, resp. na rodinu či susedské vzťahy. Trestné stíhanie je taktiež neverejné, takže ak sa o ňom dozvedeli tretie osoby, muselo to byť od žalobcu alebo jeho rodinných príslušníkov, a nie od orgánov činných v trestnom konaní. Tieto orgány tiež nemôžu niesť zodpovednosť za vyjadrenia poškodenej. Pokiaľ ide ujmu spôsobenú v podnikaní, išlo by o majetkovú ujmu, a túto nie je možné zohľadniť v nemajetkovej ujme, a zároveň žalobca žiadnu ujmu nepreukázal. Medzi tvrdenou ujmou dcéry žalobcu a trestným stíhaním žalobcu nie je žiadna príčinná súvislosť. Žalovaný poukázal na to, že v zmysle rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. XCdo/XX/XXXX zo dňa 29.03.2007 musí byť vzťah príčiny a následku priamy, bezprostredný a neprerušený, a teda nestačí, ak je iba sprostredkovaný. Nakoniec žalovaný dodal, že pri náhrade nemajetkovej ujmy je potrebné rešpektovať § 17 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z.z., podľa ktorého výška náhrady nemajetkovej ujmy priznaná podľa tohto zákona nemôže byť vyššia ako výška náhrady poskytovaná osobám poškodeným násilnými trestnými činmi podľa osobitného predpisu. Maximálna výška náhrady tak podľa žalovaného mohla byť 17.600,- EUR.

20. V neskoršom písomnom vyjadrení Generálna prokuratúra SR označená žalobcom ako orgán konajúci v mene žalovanej Slovenskej republiky svoje vyjadrenie doplnila o námietku, že nie je orgánom oprávneným konať za žalovanú Slovenskú republiku z dôvodu, že v trestnom konaní vedenom proti žalobcovi nedošlo k vydaniu nezákonného rozhodnutia ani zo strany vyšetrovateľa ani prokurátora a ani súdu. Z tohto dôvodu nie je podľa kritérií uvedených v ustanovení § 4 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. možné určiť orgán konajúci v mene štátu. Za týchto okolností by podľa ustanovenia § 4 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. za žalovanú malo konať Ministerstvo spravodlivosti SR.

21. Súd vo veci rozhodol rozsudkom č.k. XXC/X/XXXX-XXX zo dňa 02.10.2019, a to tak, že žalobu v celom rozsahu ako nedôvodnú zamietol. Svoje rozhodnutie zdôvodnil tým, že v konaní nebol preukázaný prvý predpoklad vzniku zodpovednosti žalovaného v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z., a to vydanie nezákonného rozhodnutia alebo nesprávny úradný postup. Skonštatoval, že nezákonnosť rozhodnutia musí byť konštatovaná príslušným orgánom, čo sa v tomto prípade nestalo. Súd uviedol, že extenzívnym výkladom zákona č. 58/1969 Zb., ako aj zákona č. 514/2003 Z.z. bol síce judikatúrou prijatý záver, že z pohľadu nároku na náhradu škody má rovnaký význam ako zrušenie uznesenia o vznesení obvinenia pre nezákonnosť oslobodenie stíhanej osoby spod obžaloby, ako to bolo prejednávanom prípade, avšak uvedený záver nemôže byť prijímaný absolútne a bezvýhradne. Za nezákonné rozhodnutie nemôže byť automaticky považované každé rozhodnutie o začatí trestného stíhania, resp. každé uznesenie o vznesení obvinenia, ktoré neviedlo k právoplatnému odsúdeniu obvineného, resp. obžalovaného, bez posúdenia a zohľadnenia osobitostí trestného prípadu. Súd mal jednoznačne za to, že v prípravnom konaní boli vo vzťahu k žalobcovi splnené zákonné podmienky pre začatie a pre vedenie trestného konania. Vedením trestného stíhania voči žalobcovi nedošlo k porušeniu základných zásad trestného konania vyjadrených v ustanovení § 2 TP, v zmysle ktorých pre vznesenie obvinenia podľa zákona postačuje, že zistené okolnosti nasvedčujú tomu, že bol spáchaný trestný čin, a že na podklade zistených skutočností je dostatočne odôvodnený záver, že tento čin bol spáchaný určitou osobou. Súd mal za to, že v čase vydania uznesenia o vznesení obvinenia žalobcovi boli splnené všetky zákonom určené podmienky pre vydanie takého uznesenia. Také uznesenie nemožno automaticky považovať za nezákonné rozhodnutie, bez posúdenia a zohľadnenia osobitostí konkrétnej trestnej veci len preto, že žalobca bol spod obžaloby oslobodený. Súd preto žalobu v celom rozsahu zamietol.

22. Po podaní odvolania zo strany žalobcu rozhodoval vo veci Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací. Odvolací súd uznesením č.k. XXCo/XXX/XXXX-XXX zo dňa 30.09.2022 napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. V uznesení uviedol, že podstatným pre vyriešenie sporu v prejednávanej veci bolo zodpovedanie otázky, či oslobodenie žalobcu spod obžaloby zakladá nárok žalobcu na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, za ktoré je v takomto prípade potrebné považovať uznesenie o vznesení obvinenia. Odvolací súd dospel k záveru, že v danom prípade došlo zo strany súdu prvej inštancie k nesprávnemu právnemu posúdeniu, nakoľko uznesenie o vznesení obvinenia je potrebné považovať za nezákonného rozhodnutie v zmysle § 5 a 6 zákona č. 514/2003 Z.z.

23. Odvolací súd svoje rozhodnutie okrem iného oprel o uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. X O. XX/XXXX zo dňa 18.10.2010, uverejnené aj v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky č. 2/2014 pod č. 37, kde Najvyšší súd SR uviedol: „Zmyslu a účelu § 6 ods. 1 veta prvá zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov zodpovedá interpretácia tohto ustanovenia, v zmysle ktorej rovnaké

dôsledky ako zrušenie nezákonného uznesenia o začatí trestného stíhania a o vznesení obvinenia, má tiež rozhodnutie o zastavení trestného stíhania vydané z dôvodu, že sa nepotvrdil predpoklad o spáchaní trestného činu obvineným."

24. Odvolací súd ďalej uviedol, že po citovanom rozhodnutí nedošlo k zmene rozhodovacej činnosti najvyšších súdnych autorít; naopak, v duchu uvedeného rozhodnutia rozhodol aj Ústavný súd SR vo svojom náleze sp. zn. I. Q. zo dňa 07.07.2016, keď konštatoval, že „nárok na náhradu škody spôsobenej začatím trestného stíhania sa posudzuje ako nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím. Rozhodujúcim meradlom opodstatnenosti (zákonnosti) začatia (vedenia) trestného stíhania je neskorší výsledok trestného konania", pričom v ďalšej časti rozhodnutia dodal, že „pre posúdenie nezákonnosti rozhodnutia, resp. postupu orgánu činného v trestnom konaní, nie je rozhodujúce, ako orgány činné v trestnom konaní vyhodnotili pôvodné podozrenie, ale to, či sa ich podozrenie v trestnom konaní potvrdilo. Ústavný súd konštatuje, že ak bolo trestné stíhanie konkrétnej osoby zastavené z dôvodu, že sa skutok, pre ktorý bolo vznesené obvinenie, nestal, že skutok nie je trestným činom, resp. že skutok nespáchal obvinený, uznesenie, ktorým bolo obvinenému obvinenie vznesené a tiež aj záväzný pokyn prokurátora na vznesenie obvinenia (ak bolo obvinenie vznesené na základe pokynu prokurátora) sú vždy nezákonné, zasahujúce do základných práv jednotlivca".

25. Odvolací súd tak vo vzťahu k prejednávanému konaniu uzavrel, že „síce možno súhlasiť so záverom súdu prvej inštancie, že v súdenej veci nebola splnená podmienka nesprávneho úradného postupu prokurátora Okresnej prokuratúry N., ktorý mal spočívať v zamietnutí sťažnosti žalobcu voči uzneseniu o vznesení obvinenia, nakoľko žalobcom napádaný nesprávny úradný postup prokurátora Okresnej prokuratúra N. smeroval k vydaniu rozhodnutia, a tento postup ako samotný nepodlieha preskúmaniu súdom, avšak pokiaľ súd prvej inštancie vo svojom, odvolaním napadnutom rozhodnutí uzavrel, že nebola splnená základná podmienka pre vznik zodpovednosti štátu, a to existencia nezákonného rozhodnutia, lebo trestné stíhanie žalobcu nebolo zahájené svojvoľne, tento právny záver o nesplnení podmienky na uplatnenie nároku v zmysle § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 z hľadiska judikatúry najvyšších súdnych autorít predstavuje odklon spočívajúci na nesprávnom právnom posúdení veci."

26. Odvolací súd uložil súdu prvej inštancie opätovne vo veci rozhodnúť, pričom pri ďalšom rozhodovaní je súd prvej inštancie povinný riadiť sa vyššie uvedeným právnym názorom odvolacieho súdu.

27. Viazaný právnym názorom odvolacieho súdu súd prvej inštancie súd vo veci vykonal dokazovanie, vec opätovne právne posúdil a dospel k záveru, že žaloba je čiastočne dôvodná.

28. Súd vo veci vykonal dokazovanie nasledovnými listinnými dôkazmi: uznesenie Okresného riaditeľstva policajného zboru v N. T.:P.-XX/VYS-BR-XXXX zo dňa 04.07.2014 (č.l. 10 až 14), sťažnosť žalobcu proti predmetnému uzneseniu zo dňa 11.07.2014 (č.l. 15 až 16), uznesenie Okresnej prokuratúry N. č.k. XPv XX/XX/XXXX-XX zo dňa 23.07.2014, ktorým bola sťažnosť žalobcu zamietnutá (č.l. 17 až 21), obžaloba Okresnej prokuratúry N. č.k. XPv XX/XX/XXXX-XX zo dňa 17.03.2015 (č.l. 22 až 25), oslobodzujúci rozsudok Okresného súdu N. č.k. XT/XX/XXXX-XXX zo dňa 23.04.2015 (č.l. 26 až 28), vyčíslenie trov obhajoby M.. P. Rosulegovej v trestnom konaní zo dňa 01.07.2015 (č.l. 31 až 32), potvrdenia o zaplatení sumy spolu vo výške 2.000,- EUR zo dňa 09.08.2014 a 10.08.2014 (č.l. 33), faktúra č. 272014 znalca L.. M. N. zo dňa 02.12.2014 (č.l. 35), potvrdenie o zaplatení odmeny vo výške spolu 850,- EUR žalobcom dňa 10.12.2014 a 12.12.2014 znalcovi (č.l. 35, 36 a 84), žiadosť žalobcu o predbežné prerokovanie nároku adresovaná Krajskej prokuratúre Banská Bystrica zo dňa 20.07.2015 (č.l. 38 až 44), oznámenie Generálnej prokuratúry SR zo dňa 21.09.2015 o postúpení žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody Ministerstvu spravodlivosti SR (č.l. 45), vrátenie postúpenej žiadosti Generálnej prokuratúre SR zo strany Ministerstva spravodlivosti SR zo dňa 02.10.2015 (č.l. 46 až 49), vrátenie postúpenej žiadosti Ministerstvu spravodlivosti SR zo strany Generálnej prokuratúry SR zo dňa 09.10.2015 (č.l. 50), vrátenie postúpenej žiadosti Generálnej prokuratúre SR zo strany Ministerstva spravodlivosti SR zo dňa 27.10.2015 (č.l. 52), výpis z účtu JUDr. Oľgy Rosulegovej (č.l. 103) a čestné prehlásenie O. H. zo dňa 29.01.2017 (č.l. 106). Súd tiež vykonal dokazovanie dokumentami z pripojeného vyšetrovacieho spisu T.:P.-XX/VYS-BR-XXXX, a to znaleckým posudkom L.. H. R. č. XX/XXXX zo dňa 17.04.2014, znaleckým posudkom L.. M. N. č. XX/XXXX zo dňa 02.12.2014 a listinami, ktoré preukazovali účasť právnej zástupkyne žalobcu na vyšetrovacích úkonoch. Súd taktiež v konaní vykonal výsluch žalobcu na pojednávaní dňa 02.10.2019 (č.l. 202 až 203) a výsluch svedkyne V. F. (manželka žalobcu) na pojednávaní dňa 21.11.2023 (č.l. 281 až 282).

29. Súd vo veci v prvom rade vyhodnotil subjekt, ktorý v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z. koná vo veci v mene Slovenskej republiky. Súd už na pojednávaní konanom dňa 22.10.2018 uznesením rozhodol, že žalovanou je Slovenská republika zastúpená Generálnou prokuratúrou SR. Poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. XCdo XXX/XXXX zo dňa 14.10.2015, ktorý bol publikovaný v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu SR a súdov SR 1/2016, podľa ktorého, ak v trestnom konaní, ktoré sa neskončilo právoplatným odsúdením obžalovaného, prokurátor zamietol sťažnosť proti uzneseniu vyšetrovateľa Policajného zboru alebo povereného príslušníka Policajného zboru a podal v trestnej veci obžalobu príslušnému súdu, orgánom konajúcim v mene štátu vo veci náhrady škody podľa ustanovenia § 4 ods. 1 písm. f) zákona č. 514/2003 Z.z. je od 1. januára 2013 Generálna prokuratúra SR. Súd v tejto súvislosti len dodáva, že zastúpenie Slovenskej republiky Generálnou prokuratúrou SR v tomto konaní pokladá za nesporné, nakoľko škodu spôsobil v zmysle § 4 ods. 1 písm. f) zákona č. 514/2003 Z.z. štátny orgán v trestnom konaní a podmienky na zastúpenie SR zo strany Ministerstva vnútra SR podľa § 4 ods. 1 písm. b) zákona č. 514/2003 Z.z. celkom zjavne neboli splnené.

30. Súd ďalej preskúmal splnenie formálnej podmienky na podanie žaloby v tejto veci, ktorou je podanie žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody na príslušnom orgáne v zmysle § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. Súd mal za preukázané, že žalobca požiadal dňa 20.07.2015 Generálnu prokuratúru SR o predbežné prerokovanie nároku, pričom táto si žiadosť opakovane navzájom postúpila s Ministerstvom spravodlivosti SR, ktoré nakoniec nárok žalobcu prerokovalo s negatívnym výsledkom. Táto skutočnosť nebola medzi stranami sporná. Z predloženej žiadosti bolo zároveň preukázané, že predbežne prerokovaný nárok sa zhodoval s nárokom požadovaným žalobcom v tomto konaní s výnimkou výšky nemajetkovej ujmy, kde žalobca v žiadosti o predbežné prerokovanie návrhu požadoval vyššiu sumu.

31. Súd tak pristúpil k skúmaniu jednotlivých nárokov žalobcu. Keďže vo vzťahu k existencii nezákonného rozhodnutia bol viazaný právnym názorom odvolacieho súdu, ktorý existenciu nezákonného rozhodnutia ako základného predpokladu náhrady škody zo strany štátu v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z. potvrdil, súd pristúpil k skúmaniu existencie škody a príčinnej súvislosti medzi škodou a nezákonným rozhodnutím. Pre úplnosť súdu uvádza, že z rozsudku odvolacieho súdu zároveň vyplýva, že zamietnutie žiadosti žalobcu voči uzneseniu o vznesení obvinenia nemožno považovať za nesprávny úradný postup (ods. 38 uznesenia odvolacieho súdu). Keďže však táto skutočnosť je v prípade potvrdenej existencie nezákonného rozhodnutia irelevantná, súd sa ňou ďalej nezaoberal.

32. Podľa § 17 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. „Uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak.“ Podľa § 18 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. „Náhrada škody zahŕňa aj náhradu účelne vynaložených trov konania, ktoré poškodenému vznikli v konaní, v ktorom bolo vydané nezákonné rozhodnutie alebo rozhodnutie o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutie o väzbe, zatknutí a inom pozbavení osobnej slobody alebo vykonané zadržanie a v konaní, v ktorom bolo rozhodnutie zrušené alebo bolo trestné stíhanie zastavené, alebo v ktorom bola vec postúpená inému orgánu.“ Podľa § 18 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z. „Súčasťou trov konania sú aj trovy právneho zastúpenia, ktoré zahŕňajú účelne vynaložené hotové výdavky a odmenu za zastupovanie, ktorá sa určí ako tarifná odmena advokáta. Súčasťou trov konania nie sú náklady na predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody pred príslušným orgánom.“

33. Prvým nárokom žalobcu bolo zaplatenie sumy 2.000,- EUR ako trov právneho zastúpenia v trestnom konaní. Tento nárok súd vyhodnotil ako dôvodný.

34. Žalobca si žalobou uplatnil nárok na náhradu trov obhajoby vo výške 2.000,- EUR, ktoré uhradil svojej advokátke JUDr. Oľge Rosulegovej. Súd mal z predložených potvrdení o platbách zo dňa 09.08.2014 a 10.08.2014 (č.l. 33) v spojení s potvrdením, že predmetný účet, na ktorý boli prostriedky posielané, patrí JUDr. Oľge Rosulegovej (č.l. 103) za preukázané, že tieto platby žalobca svojej advokátke uhradil. Súd mal zo záverečného vyúčtovania trov obhajoby zo dňa 01.07.2015 (č.l. 31) za preukázanú aj dôvodnosť tejto platby. Z vyúčtovania sú preukázané jednotlivé úkony právnych služieb, pričom tieto úkony zodpovedajú úkonom, na ktorých sa obhajkyňa žalobcu zúčastnila podľa pripojeného vyšetrovacieho spisu T.: P.-XX/VYS-BR-XXXX. K námietke žalovaného, že žalobca pri úkonoch 2, 3, 4, 5 a 11, pri ktorých výška odmeny podľa § 14 vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb závisí od dĺžky trvania týchto úkonov nepreukázal dĺžku trvania týchto

úkonov súd uvádza, že táto dĺžka rovnako vyplývala priamo z vyšetrovacieho spisu a zodpovedala vyúčtovaniu zo strany právnej zástupkyne žalobcu.

35. Pokiaľ ide o skutočnosť, že žalobca uhradil sumu 2.000,- EUR právnej zástupkyni vopred, túto skutočnosť súd vyhodnotil ako štandardnú, nakoľko advokáti v trestných veciach štandardne požadujú uhradenie zálohy vopred. Ak sa žalobca následne rozhodol od štátu ako náhradu škody požadovať iba sumu zaplatenej zálohy, a nie celú vyššiu sumu podľa vyúčtovania obhajkyne (2.127,46 EUR), ide o jeho právo a súd nemal dôvod nepriznať mu požadovanú sumu. Námietku žalovaného, že žalobca si zvolil obhajkyňu z Bratislavy, pričom trestné stíhanie bolo vedené v N., a teda nejde o účelne vynaložené trovy v zmysle § 18 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z. súd vyhodnotil ako nedôvodnú. Obvinený v trestnom konaní má plné právo zvoliť si akéhokoľvek obhajcu, ktorému dôveruje, a to bez ohľadu na to, kde daný advokát svoje povolanie vykonáva. Ak mu v dôsledku tohto postupu vzniknú vyššie náklady, sú takéto náklady vynaložené účelne.

36. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti súd dospel k záveru, že žalobcovi vznikla v trestnom konaní škoda vo výške 2.000,- EUR vo forme účelne vynaložených trov konania. Táto škoda je zároveň nepochybne v priamej príčinnej súvislosti s trestným konaním, resp. (z pohľadu nárokov podľa zákona č. 514/2003 Z.z.) s nezákonne vydaným uznesením o začatí trestného stíhanie žalobcu, keďže išlo o trovy obhajoby vzniknuté v čase trestného stíhania žalobcu. Súd tak túto sumu žalobcovi prvým výrokom tohto rozsudku priznal.

37. Žalobca sa ďalej domáhal náhrady škody spočívajúcej v nákladoch na znalecký posudok č. 27/2014 znalca L.. M. N. zo dňa 02.12.2014, a to v sume 1.350,- EUR. Aj tento nárok súd vyhodnotil ako dôvodný.

38. Z dokazovania bolo preukázané, že predmetný znalecký posudok bol vytvorený, nakoľko bol súčasťou vyšetrovacieho spisu. Preukázaná bola taktiež fakturovaná suma vo výške 1.350,- EUR, a to z faktúry č. 272014 zo dňa 02.12.2014 (č.l. 35). Súčasťou tejto faktúry je odmena za znalecký posudok vo výške 980,- EUR a odmena za vykonanie dvoch vyšetrovacích pokusov vo výške 370,- EUR (spolu 1.350,- EUR). Suma znaleckého posudku nebola v konaní spochybnená, žalovaný iba spochybnil uskutočnenie dvoch vyšetrovacích pokusov. Súd v tomto smere pokladal za preukázané, že pod „vyšetrovacím pokusom“ znalec myslel previerku výpovedí účastníkov na mieste dopravnej nehody dňa 10.10.2014, ktorej sa znalec zúčastnil a podrobne sa k nej vyjadruje v znaleckom posudku. Pokiaľ ide o druhý vyšetrovací pokus, súd akceptoval vysvetlenie žalobcu, že išlo o predchádzajúci pokus o uvedenú previerku, ktorý sa mal uskutočniť dňa 24.09.2014, avšak bol na poslednú chvíľu zrušený z dôvodov na strane poškodenej, a znalec sa o tomto zrušení dozvedel neskoro. Súd v tomto smere nevykonal žalobcom navrhnutý výsluch vyšetrovateľa O.. A. Y., nakoľko to najmä s ohľadom na dobu viac ako 9 rokov od tohto pokusu nepokladal za hospodárne, a vychádzal v tomto smere z faktúry znalca ako písomného dôkazu a tvrdení žalobcu.

39. Pokiaľ ide o samotné vyhotovenie znaleckého posudku, súd pokladá takto vzniknuté náklady jednoznačne za škodu vzniknutú v priamej súvislosti s trestným stíhaním. V zmysle § 2 ods. 10 Trestného poriadku platí, že „Orgány činné v trestnom konaní postupujú tak, aby bol zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na ich rozhodnutie. Dôkazy obstarávajú z úradnej povinnosti. Právo obstarávať dôkazy majú aj strany. Orgány činné v trestnom konaní s rovnakou starostlivosťou objasňujú okolnosti svedčiace proti obvinenému, ako aj okolnosti, ktoré svedčia v jeho prospech, a v oboch smeroch vykonávajú dôkazy tak, aby umožnili súdu spravodlivé rozhodnutie.“. Aj keď podľa uvedených ustanovení sú orgány činné v trestnom konaní povinné zabezpečovať a vykonávať dôkazy svedčiace v prospech aj neprospech obvineného, v trestnom konaní nemožno obvinenému vyčítať, ak sa dôkazy svedčiace v jeho prospech snaží zabezpečiť aj sám. Výnimkou z takého postupu nemôže byť zabezpečenie znaleckého posudku, a to okrem prípadu, ak by bolo zabezpečenie takéhoto posudku zjavne neúčelné alebo nehospodárne práve z dôvodu, že obdobný posudok svedčiaci o nevine obvineného už zabezpečili orgány činné v trestnom konaní. Tento predpoklad však v predmetnej veci naplnený nebol. Nie je potom taktiež bez významu, že z oslobodzujúceho rozsudku Okresného súdu N. č.k. XT/XX/XXXX-XXX vyplýva, že súd znalecký posudok L.. N. pri svojom rozhodovaní vzal do úvahy v prospech obvineného. Súd je tak toho názoru, že v danom prípade ide o jednoznačne účelne vynaložené náklady žalobcu súvisiace s trestným konaním, a teda o skutočnú škodu v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z.

40. Súd mal taktiež z dokazovanie preukázané, že žalobca fakturovanú sumu skutočne uhradil, a to (i) z faktúry č. 272014 zo dňa 02.12.2014, z ktorej vyplýva predchádzajúca úhrada preddavku vo výške 500,- EUR (č.l. 35) a (ii) dokladov o zaplatení súm 350,- EUR dňa 10.12.2014 (č.l. 37) a 500,- EUR zo dňa 12.12.2014 (č.l. 36). Aj keď zaplatenie preddavku žalobca iným spôsobom nepreukázal, uvedenie tejto skutočnosti vo faktúre znalca súd pokladal za dostatočné. Skutočnosť, že sumu 350,- EUR vložil na účet znalca O. H. pokladal súd za irelevantnú, nakoľko akceptoval vysvetlenie žalobcu, že išlo o snúbenca jeho dcéry (ktorého zároveň počas konania pôvodne navrhoval vypočuť ako svedka), ktorý znalcovi uhradil časť odmeny za žalobcu. Súd taktiež prihliadol na čestné vyhlásenie O. H. zo dňa 29.01.2017, že uvedené prostriedky uhradil za žalobcu v dôsledku pracovnej vyťaženosti žalobcu a tieto mu boli v rovnaký deň zo strany žalobcu odovzdané (č.l. 106).

41. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti súd dospel k záveru, že žalobcovi vznikla v trestnom konaní majetková škoda vo výške 1.350,- EUR vo forme nákladov na znalecký posudok. Táto škoda je zároveň taktiež nepochybne v priamej príčinnej súvislosti s trestným konaním, resp. s nezákonne vydaným uznesením o začatí trestného stíhania žalobcu, nakoľko ak by žalobca nebol trestne stíhaný, nemal dôvod zadať vypracovanie znaleckého posudku. Súd tak aj túto sumu žalobcovi prvým výrokom tohto rozsudku priznal. Keďže súd žalobcovi priznal nárok na majetkovú škodu vo výške 2.000,- EUR (odsek 36 vyššie) a 1.350,- EUR (tento odsek), spolu žalobcovi prvým výrokom tohto rozsudku priznal nárok na sumu 3.350,- EUR.

42. Súd následne pristúpil k skúmaniu nároku žalobcu na nemajetkovú ujmu a dospel k záveru, že nárok je čiastočne dôvodný.

43. Podľa § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. „V prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.“ Podľa § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z. „Výška nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa odseku 2 sa určuje s prihliadnutím najmä na (a) osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje, (b) závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo, (c) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote, a (d) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení.“ Podľa § 17 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z.z. „Výška náhrady nemajetkovej ujmy priznaná podľa odseku 2 nemôže byť vyššia ako výška náhrady poskytovaná osobám poškodeným násilnými trestnými činmi podľa osobitného predpisu.“

44. Pri posudzovaní vzniku nemajetkovej ujmy súd vychádzal z vykonaného dokazovania, a to najmä z výsluchu žalobcu a výpovede manželky žalobcu ako svedkyne. Žalobca k existencii nemajetkovej ujmy vypovedal na pojednávaní konanom dňa 02.10.2019, pričom uviedol: „Počas vedenia trestného konania, toto obdobie nebolo jednoduché pre mňa ani pre moju rodinu. V roku 2014 dospievala dcéra, u ktorej sa prejavila psychická porucha, ktorej sme sa venovali, chodili sme po lekároch, bolo sa na túto okolnosť treba sústrediť. Celá rodina bola psychicky zdeptaná z výsluchov na polícii. Bol som lustrovaný políciou vo vzťahu, či som nebol trestne stíhaný, či som nespáchal závažný priestupok. Na obec polícia doručila dopyt za účelom zistenia mojich charakterových vlastností, aký som občan, ako žijem. Ja som bezproblémový občan a ak nepomôžem tak neublížim. V súvislosti s vybavením tohto dopytu, tento dopyt bol prerokovaný na zastupiteľstve Obecného úradu. Sme spojené dve obce, ktoré majú dokopy 2800 obyvateľov a zrazu som sa dostal do ich povedomia, že som niečo spáchal. Celé toto ťažívé obdobie trvalo celkovo 648 dní. Vo vzťahu k nemajetkovej ujme chcem uviesť, že v N. od roku 2009 sme mali obchod secondhand dá sa povedať, že do doby kým sa toto nestalo. Tento obchod sme mali ešte 2 roky po ukončení TS. V roku 2017 sme zmenili sortiment, lebo to išlo dolu vodou. Prestali chodiť zákazníci do obchodu, tržby upadali a to z dôvodu, že sme sa stále zúčastňovali výsluchov počas vedenia TS psychicky trpela celá rodina. Celá situácia ma veľmi trápila, ale som silnejšia osobnosť, takže sa toto neodrazilo na mojom zdraví. Nie som výtržník som kľudná povaha, a teda som celú situáciu s problémami ustál. Dennodenne sme riešili vedenie TS, čo ideme robiť. Nevenovali sme sa tak rodine deťom. Dcéra veľmi zle znášala celú situáciu, na výsluchu ju veľmi deptali. V tom čase chodila na VŠ a povedala, že už nikdy na výsluch nepôjde v tejto veci.“ Celý výsluch svedkyne sa nachádza na zvukovom zázname z pojednávania v čase od 0:07:00 hod. do 0:47:30 hod.

45. Manželka žalobcu vo svojej výpovedi na pojednávaní dňa 21.11.2023 uviedla: „Sme slušní ľudia, celý život sme sa správali slušne, vychovali sme tri deti. Toto trestné stíhanie nám zásadným spôsobom

zasiahlo do života. Ublížilo to celej rodine. Bolo to veľmi depresívne. Živíme sa sami, zasiahlo nás to veľmi aj vo finančnej oblasti. Tie financie nám veľmi chýbajú. Teraz, keď jazdíme autom, tak sa vždy bojíme, keď vidíme na ceste cyklistov, resp. máme nepríjemné spomienky. Takéto niečo sme si nezaslúžili. Situácia nás poškodila aj v obci, kde si o nás vypytovali posudky a poškodilo nám to dobré meno. Od štátu teda očakávame, že sa k nám bude správať slušne tak, ako sme sa celý život správali my. Celá situácia mala na nás veľký vplyv a obávam sa, že to nikdy neprejde. V dôsledku trestného stíhania sa nám ľudia vyhýbali, resp. nie vyhýbali, ale mysleli si svoje. N. je malá obec a vzťahy medzi ľuďmi sú iné, ako vo veľkom meste, kde sa to stratí. Pohľad obyvateľov na nás sa zmenil.“ Na otázku žalovaného, ako konkrétne sa k nim niekto negatívne správal, svedkyňa uviedla: „Konkrétna situácia je, že ak vám v malej obci búchajú na dvere policajti, susedia sú týmto navždy ovplyvnení a negatívne na nás pozerajú. Najviac ma to mrzí, že to musela počúvať chorá manželova matka. Konkrétny príklad neuvediem, ale je to zjavné zo správania obyvateľov malej obce, ktorí nám dajú najavo, že o trestnom stíhaní vedia. My si to nemôžeme dovoliť, lebo nám záleží na tom, ako nás ľudia vnímajú aj v súvislosti s podnikaním, kde je potrebné mať dobré meno. Ľudia vám to dajú najavo, aj keď vám to priamo nepovedia.“ Na otázku súdu, k čomu sa vzťahovalo vyjadrenie o trieskaní na bránu, svedkyňa uviedla „Išlo o návštevu policajta vo večerných hodinách v deň nehody. Policajt trieskal na železnú bránu, na nič sa nepýtal, len kričal, že manžel zrazil cyklistku. Bývame na hlavnej ceste a dom má veľkú železnú bránu. Počuli to susedia poniže aj povyše aj oproti. Rovnako to počuli deti, ktoré sa hrali na dvore. Susedia to počuli, lebo máme železnú bránu, na ulici je všetko počuť. Zároveň bolo leto.“ Celý výsluch svedkyne sa nachádza na zvukovom zázname z pojednávania v čase od 0:29:50 hod. do 0:52:30 hod.

46. Súd z vykonaného dokazovania pokladal existenciu nemajetkovej ujmy za preukázanú. Z výpovedí žalobcu aj jeho manželky vyplynulo, že trestné stíhanie pôsobilo na žalobcu a celú jeho rodinu stresujúco, nakoľko žalobca a jeho rodina žili dovtedy usporiadaným životom, a trestné stíhanie predstavovalo závažný zásah do ich dovtedajšieho života. Negatívne na nich pôsobila taktiež skutočnosť, že vzhľadom na to, že žijú v malej obci, sa o trestnom stíhaní postupne dozvedali obyvatelia obce. Prvá takáto situácia vznikla už v deň nehody, keď vo večerných hodinách prišli policajti k ich domu a pri zavolaní žalobcu a jeho dcéry postupovali takým spôsobom, že sa o tom museli dozvedieť susedia. Rovnako v neskoršom čase bol v rámci trestného konania dopytovaný obecný úrad. Všetky tieto okolnosti mali negatívny vplyv na psychickú pohodu žalobcu a jeho rodiny, a taktiež na vážnosť žalobcu v spoločnosti.

47. Súd tieto vyjadrenia žalobcu a jeho manželky pokladal vo vzťahu k nemajetkovej ujme za dostatočné, a to aj s ohľadom na skutočnosť, že takáto reakcia na trestné stíhanie je logická a štandardná. Trestné stíhanie je pre bežného bezúhonného občana vždy vážnym zásahom do dovtedajšieho života, ktorý nevyhnutne musí pôsobiť stresujúco a musí byť zásahom tak z pohľadu prežívania dotknutej osoby, ako aj z pohľadu spoločnosti na dotknutú osobu. Súd tak existenciu nemajetkovej ujmy pokladal za preukázanú. Zároveň pokladal za preukázanú aj príčinnú súvislosť medzi vzniknutou ujmou a nezákonným rozhodnutím, nakoľko vyššie opísané skutočnosti boli nepochybne priamym dôsledkom trestného stíhania žalobcu, a bez tohto stíhania by neboli vznikli. Súd tak v konaní posudzoval výšku nemajetkovej ujmy, a to s ohľadom na kritériá stanovené v ustanovení § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z. citované v odseku 43 vyššie.

48. Pokiaľ ide o výšku nemajetkovej ujmy, súd v prvom rade konštatuje, že bez ohľadu na aplikáciu kritérií uvedených v § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z. je zákon vo vzťahu k výške nemajetkovej ujmy veľmi všeobecný a určenie tejto výšky bude z tohto dôvodu vždy v konečnom dôsledku záležať na úvahe súdu a vždy bude v nezanedbateľnej miere arbitrárne. Súd konštatuje, že aj doterajšia judikatúra pokiaľ ide o výšku nemajetkovej ujmy je natoľko rôznorodá, že je veľmi zložité z nej akýmkoľvek spôsobom určiť čo i len základný rámec alebo spôsob aplikácie zákonom stanovených kritérií pre posudzovanie konkrétnej výšky nemajetkovej ujmy. Súd tak na účely rozhodovania o výške nemajetkovej ujmy dospel vlastnou úvahou k záveru, že štandardná základná výška takejto ujmy je 2.000,- EUR za rok trestného stíhania, pričom táto suma môže byť, a to aj podstatným spôsobom, upravená v závislostí od subjektívnych a objektívnych faktorov týkajúcich sa konkrétnej kauzy, resp. konkrétnej trestne stíhanej osoby.

49. Súd pri rozhodovaní posudzoval v zmysle § 17 ods. 3 písm. b) zákona č. 514/2003 Z.z. závažnosť ujmy a okolnosti, za ktorých k nej došlo. Pod tieto okolnosti možno nepochybne a v prvom rade zaradiť samotné trestné stíhanie. Uznesenie o začatí trestného stíhania žalobcu bolo, ako už súd uviedol, nepochybne nezákonným rozhodnutím, avšak táto skutočnosť nezbavuje súd možnosti a zároveň povinnosti zvážiť v primeranej miere jednotlivé aspekty trestného stíhania a ich vplyv na nemajetkovú

ujmu obvineného. Súd v civilnom konaní nie je oprávnený detailne posudzovať okolnosti trestného stíhania najmä z hľadiska trestného procesu, je ale oprávnený urobiť si základný názor na charakter trestného stíhania, jeho opodstatnenosť, dĺžku a vplyve na obvineného.

50. Súd tak pri posudzovaní okolností trestného stíhania zobral do úvahy mieru zodpovednosti žalobcu. Zo znaleckých posudkov L.. R. aj Ing. N., ako aj z rozsudku Okresného súdu N. č.k. XT/XX/XXXX-XXX je zrejmé, že žalobca porušil ustanovenie § 20 ods. 3 zákona č. 8/2009 Z.z. o cestnej premávke a vošiel do križovatky, hoci mu situácia nedovoľovala pokračovať v jazde za križovatkou, a tým porušil povinnosť v zmysle § 20 ods. 1 citovaného zákona dať na vedľajšej ceste prednosť v jazde ostatným účastníkom cestnej premávky. Hoci podľa oslobodzujúceho rozsudku Okresného súdu N. nešlo o trestný čin, nakoľko nebola preukázaná priama príčinná súvislosť medzi týmto jeho konaním a náhlym brzdením poškodenej, resp. súd mal pochybnosti, či žalobca vytvoril náhlu prekážku a či teda poškodená nereagovala oneskorene a nemohla pádu zabrániť inak, tieto skutočnosti nemenia nič na fakte, že žalobca porušil pravidlá cestnej premávky. Túto skutočnosť nepokladal súd v konaní za spornú, keďže jednak vyplývala z rozsudku Okresného súdu N., ale tiež priamo vyplývala aj z polohy vozidla v čase nehody podľa vyjadrenia samotného žalobcu, čo mal súd preukázané z vyššie uvedených znaleckých posudkov. Žalobca tak porušil pravidlá cestnej premávky závažným spôsobom (§ 137 ods. 2 písm. i) zákona č. 8/2009 Z.z.). Táto skutočnosť automaticky neznamená dôvodnosť trestného stíhania, ale nie je irelevantná vo vzťahu k skúmaniu okolností, za ktorých k trestnému stíhaniu žalobcu došlo.

51. Súd taktiež zobral do úvahy charakter trestného stíhania, resp. charakter skutku, z ktorého bol žalobca obvinený. Žalobca bol obvinený z trestného činu ublíženia na zdraví podľa § 158 TZ. V danom prípade ide o nedbanlivostný trestný čin, pričom horná hranica trestu odňatia slobody je jeden rok. To v konečnom dôsledku znamená, že u predtým netrestaného občana je vzhľadom na ustanovenia Trestného poriadku odôvodnený predpoklad, že ani v prípade uznania viny páchateľovi nehrozí nepodmienečný trest. Súd týmto konštatovaním nechce bagatelizovať trestné stíhanie žalobcu, ale pokladá za dôležité zasadiť toto trestné stíhanie do určitého kontextu a pri posudzovaní nemajetkovej ujmy mať túto skutočnosť na zreteli. Súd pokladá za nesporné, že (nezákonne) obvinený z úmyselnej násilnej trestnej činnosti, alebo zo závažnej ekonomickej kriminality musí mať nárok na nepomerne vyššiu nemajetkovú ujmu, a to práve vzhľadom na nepomerne vyššiu hrozby vyplývajúcej z obvinenia, resp. nepomerne vyšší zásah do osobnostných práv.

52. Súd ďalej posudzoval faktory uvedené v § 17 ods. 3 písm. c) a d) zákona č. 514/2003 Z.z., a teda závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom a spoločenskom živote. Pokiaľ ide o samotného žalobcu, ako už súdu uviedol, nemajetková ujma mu nepochybne vznikla, avšak súd nedospel k záveru, že z vyššie uvedených dôvodov je dôvodné jej priznanie vo väčšej výške. Žalobca uviedol, že obdobie počas vedenia trestného konania nebolo pre celú rodinu jednoduché, avšak túto skutočnosť už súd zohľadnil pri posudzovaní samotnej existencie ujmy. Samotného žalobcu situácia podľa vlastných slov trápila, ale keďže je silnejšia osobnosť, tak ju zvládal, resp. sa neodrazila na jeho zdraví. S uvedeného vyjadrenia je zrejmé, že zo subjektívneho hľadiska nedošlo u žalobcu k dôvodom na priznanie väčšej výšky nemajetkovej ujmy. Žalobca taktiež nepreukázal, a ani netvrdil, že by bol akokoľvek obmedzovaný v spoločenskom uplatnení.

53. Pokiaľ ide o žalobcom tvrdenú nemajetkovú ujmu vyplývajúcu z vplyvu trestného stíhania na podnikanie žalobcu a jeho manželky v spoločnosti W.., túto súd pokladal za nedôvodnú a nepreukázanú. V prvom rade je právne otázne, či vôbec možno takúto prípadnú majetkovú škodu pokladať za faktor pri posudzovaní nemajetkovej ujmy, avšak súd sa touto otázkou nemusel zaoberať, nakoľko žalobca v tejto súvislosti vôbec neuniesol bremeno tvrdenia a bremeno dôkazu. Žalobca tvrdil, že v súvislosti s trestným stíhaním došlo k zhoršeniu podnikania, toto tvrdenie však nepodložil absolútne žiadnymi dôkazmi, a to ani napr. hospodárskymi údajmi spoločnosti, z ktorých by bolo možné aspoň usúdiť, či vôbec došlo v rozhodnom období počas trestného stíhania alebo bezprostredne po ňom k prepadu tržieb. Prepad tržieb by pritom sám osobe nebol dostatočným dôkazom a bolo by potrebné preukázať aj príčinnú súvislosť tohto prepadu s obvinením, žalobca však nepreukázal ani len tento základný predpoklad. K tejto otázke pôvodne navrhoval vypočuť svedka O. H., avšak nakoniec návrh na vykonanie tohto dôkazu sám stiahol. Súd tak prípadné negatívne ekonomické dôsledky trestného stíhania na žalobcu a jeho rodinu pokladal za úplne nepreukázané a pri posudzovaní nemajetkovej ujmy ich vôbec nebral do úvahy.

54. Súd taktiež nevyhodnotil ako dôvodný argument o vzniku nemajetkovej ujmy z dôvodu psychického prežívania dcéry žalobcu V. F. vo vzťahu k výsluchom v trestnom konaní. Z pripojeného vyšetrovacieho spisu je zrejmé, že dcéra žalobcu sa zúčastnila len na podaní vysvetlenia v deň nehody, a potom jedného výsluchu dňa 19.08.2014, pričom tento výsluch trval len 30 minút a podľa zápisnice jej neboli kladené žiadne otázky. Pri výsluchu bola taktiež prítomná obhajkyňa žalobcu JUDr. Oľga Rosulegová. Súd tak dospel k názoru, že tvrdenie žalobcu o strese jeho dcéry z opakovaných výsluchov nie je dôvodné, resp. nebolo zo strany žalobcu ani len preukázané, že by sa takýchto opakovaných výsluchov zúčastnila. Súd rovnako konštatuje, že dcéru žalobcu predvolal na pojednávanie dňa 21.11.2023 za účelom výsluchu, návrh na jej výsluch však vzal žalobca späť.

55. Súd tak vzhľadom na okolnosti uvedené v odsekoch 49 až 54 vyššie dospel k záveru, že s ohľadom na faktory uvedené v § 17 ods. 3 písm. b), c) a d) zákona č. 514/2003 Z.z. nie je dôvodné žalobcovi priznávať vyššiu sumu nemajetkovej ujmy.

56. Súd ďalej skúmal posledné zákonné kritérium pre posudzovanie výšky nemajetkovej ujmy v zmysle § 17 ods. 3 písm. a) zákona č. 514/2003 Z.z., a to osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje. Súd dospel k záveru, že tieto faktory majú vplyv na výšku priznanej nemajetkovej ujmy, resp. zvyšujú nárok žalobcu na nemajetkovú ujmu.

57. Súd pri posudzovaní výšky nemajetkovej ujmy prihliadol na to, že žalobca bol do začatia trestného stíhania bezúhonný a žil riadnym životom. Túto skutočnosť tvrdil v konaní žalobca, pričom vyplynula aj z dopytov na obecný úrad a žalovaný ju v konaní nespochybnil. U takéhoto občana je nemajetková ujma vzniknutá v dôsledku trestného stíhania nepochybne vyššia. Súd taktiež zohľadnil skutočnosť, že žalobca a jeho rodina žijú v malej obci, kde je predpoklad, že informácie sa medzi ľuďmi šíria rýchlejšie a osobnejšie, a zároveň je predpoklad, že ľudia tieto informácie nebudú vedieť vyhodnotiť, a dostatočne rozlišovať medzi vedením trestného stíhania, obvinením a odsúdením. Súd v tomto smere zdôrazňuje, že túto skutočnosť zohľadnil len čiastočne, nakoľko štát nemôže vo všeobecnosti zodpovedať za to, ako okolie obvineného vyhodnocuje jeho obvinenie, a ako sa následne k obvinenému správa. Na druhej strane je takéto obvinenie vždy spôsobilé znížiť vážnosť obvineného v spoločnosti, a v prípade, že je uznesenie o obvinení v konečnom dôsledku potrebné považovať za nezákonné, nemôže sa štát zodpovednosti za dôsledky takéhoto uznesenia na obvineného zbaviť.

58. Súd na druhej strane zohľadnil, že žalobca v konaní zníženie svojej vážnosti v spoločnosti nepreukázal žiadnym konkrétnym spôsobom. Súd teda vychádzal najmä zo všeobecne známej skutočnosti, že v malej obci dôjde bezpochyby k zmene správania okolia k obvinenému, resp. zo všeobecných tvrdení žalobcu a jeho manželky v tomto ohľade. Vzhľadom na túto skutočnosť, ako aj vzhľadom na dovtedajší život žalobcu, dospel súd k záveru, že je potrebné navýšiť základnú priznanú nemajetkovú ujmu žalobcovi o 50%.

59. Vzhľadom na všetky vyššie uvedené okolnosti, resp. vzhľadom na závery súdu uvedené najmä v odsekoch 48, 55 a 58 vyššie, súd za adekvátnu pokladal nemajetkovú ujmu vo výške 3.000,- EUR za každý rok trvania trestného stíhania. Keďže však trestné stíhanie trvalo menej ako rok, a to od 04.07.2014 do 23.04.2015, kedy Okresný súd Brezno vydal oslobodzujúci rozsudok, resp. do 20.05.2015, kedy rozsudok nadobudol právoplatnosť, súd priznal žalobcovi len približnú pomernú časť z tejto sumy. Súd tak priznal žalobcovi druhým výrokom tohto rozsudku nárok na zaplatenie nemajetkovej ujmy vo výške 2.500,- EUR.

60. Lehotu na plnenie peňažnej povinnosti súd na základe § 232 ods. 3 CSP určil v dĺžke 30 dní, keď na základe žiadosti žalovaného vzal do úvahy administratívnu náročnosť vykonania úhrady zo strany žalovaného ako orgánu štátu.

61. Keďže súd žalobe v časti nároku na nemajetkovú ujmy vyhovel len čiastočne, vo zvyšnej časti žalobu tretím výrokom tohto rozsudku žalobu zamietol.

62. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodoval podľa § 255 ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods. 1 CSP a trovy konania priznal stranám podľa úspechu v konaní. V časti konania o majetkovej škode bol v plnom rozsahu úspešný žalobca. V časti konania o nemajetkovej ujme bol taktiež úspešný žalobca. Hoci je jeho úspech v číselnom vyjadrení malý, keďže súdom určená výška nemajetkovej ujmy je 2.500,-

EUR a žalobca požadoval sumu 50.000,- EUR, súd na účely rozhodovania o trovách konania v zmysle § 255 ods. 1 CSP pokladal úspech žalobcu za plný, nakoľko žalobca bol úspešný čo do základu nároku na náhradu nemajetkovej ujmy. Nie je pritom rozhodujúce, v akej výške bol nakoniec nárok priznaný, nakoľko táto výška závisela výlučne od úvahy súdu. Tento postup súdu je plne v súlade s rozhodovacou praxou, potvrdenou napr. v náleze Ústavného súdu Slovenskej republiky III. ÚS XXX/XXXX. Žalobca tak bol v konaní z tohto pohľadu úspešný v celom rozsahu a súd mu štvrtým výrokom priznal náhradu trov konania voči žalovanému vo výške 100%.

63. O výške náhrady trov konania rozhodne po právoplatnosti tohto rozsudku podľa § 262 ods. 2 CSP samostatným uznesením vyšší súdny úradník.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné odvolanie (§ 355 CSP), ktoré je možné podať v lehote 15 dní od jeho doručenia na Mestskom súde Bratislava IV.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (§ 127 CSP) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania. Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že:
a) neboli splnené procesné podmienky,
b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Ak povinný dobrovoľne nesplní to, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie súdu, oprávnený môže podať návrh na výkon exekúcie podľa osobitného predpisu (zákon č. 233/1995 Z.z., Exekučný poriadok).